

ע"פ 2096/17 - יבגני איסמאילוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2096/17

לפני:
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופט י' אלרון

המערער: יבגני איסמאילוב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין מיום 26.9.2016 ועל גזר הדין
מיום 23.1.2017 שניתנו בבית המשפט המחוזי בבאר
שבע בת"פ 35859-02-15 על ידי כבוד השופט א' ביתן

תאריך הישיבה: ח' באייר התשע"ח (23.4.2018)

בשם המערער: עו"ד עמית דויטשר (מטעם הסניגוריה הציבורית)

בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

עמוד 1

למקרא הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט א' ביתן), לאחר ששקלנו את טיעוני ב"כ הצדדים מזה ומזה, בכתב ובעל-פה, החלטנו לדחות את הערעור.

כזכור, בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער בניסיון שוד. המשיבה ויתרה על הרשעתו בתקיפת זקן. היה זה ביום 11.2.2015 סמוך לשעה 18:30. המתלוננת, ילידת 1948, צעדה ברחוב. המערער הבחין בה, ועקב אחריה כדי לשדוד ממנה את תיקה. כשהתקרבה לכניסה לבית מגוריה, התנפל עליה המערער מאחור והחל למשוך את התיק בכוח. בין השניים התפתח מאבק, במהלכו נפלה המתלוננת ארצה, תוך כדי התנגדותה למעשיו של המערער, וכשהיא זועקת לעזרה. בשעה ששכבה על הרצפה אוחזת בתיקה, גהר המערער מעליה, והיכה אותה באגרופים בפניה בעודו ממשיך למשוך ממנה את התיק.

הכרעת הדין המרשיעה התבססה על עדותה של המתלוננת ועדויותיהם של שני שוטרי מג"ב שהזדמנו למקום, שמעו את זעקותיה של המתלוננת ורצו לכיוון האירוע. בראותו את השוטרים, החל המערער לברוח. אחד מן השוטרים שלום אללאשווילי, תפס אותו בסמוך. היה זה 'מרדף חם', מרחק קצר של 6-8 מטרים, תוך שמירת קשר עין רציף של השוטר עם המערער. אותו שוטר ראה את המערער עוד מתחילה כשהוא מכה את המתלוננת ומחזיק בתיקה. השוטר השני ניגש אל המתלוננת. שני השוטרים הותירו רושם מהימן בעדויותיהם בבית המשפט. עדויותיהם היו עקביות, משכנעות ומפורטות. בית המשפט ציין כי השוטר שלום "חי את האירוע". השוטר הזה דיווח בזמן אמת למוקד 100, גם בוצע שיחזור, ובכך ניתנו תימוכין ראייתיים לעדויות העדים. לא היה כל מניע לשוטרים הללו להפליל לחינם את המערער על לא עוול בכפו. המתלוננת, אישה מבוגרת, אך חזקה, העידה ב"200 אחוז" לדבריה, כי זולת המערער לא היה אף אדם אחר ברחוב במהלך השוד. לא נמצא בסיס כלשהו בראיות לגרסתו של המערער, לפיה ראה אדם תוקף את המתלוננת וביקש להצילה מפניו. ב"כ המערער היפנה להבדלים מסויימים בין דברי עדותה של המתלוננת לבין עדויותיהם של השוטרים, אך על כך השבנו במהלך הדיון, כי מדובר בדברים שדוליים, שההסבר לגביהם טמון במצבה של המתלוננת בעקבות תקיפתה, כשדבריה "אני לא ראיתי את זה. אני לא הסתכלתי בכל דבר אלא התרכזתי במה שקורה אתי". כזכור, שניות לאחר התקיפה חזר השוטר שללאשווילי עם המערער לאחר שתפס אותו במרחק של מטרים ספורים אל קרבת המתלוננת שעימה שהה השוטר השני. על רקע זה אין לתמוה על דברי המתלוננת בהקשר הזה לגבי נוכחות המערער לצידה, עניין שלגביו היקשה ב"כ המערער, שסותר לכאורה את עדויות השוטרים. פרק זמן של שניות חלף בין לבין, כאמור, ומרחק של מטרים אחדים.

אין צורך להכביר עוד במילים, אמרנו את אשר אמרנו לפרוטוקול במהלך הדיון: אל מול עדויותיהם המהימנות של שני השוטרים והמתלוננת, ניצבת גרסתו של המערער, והיא תלושה מהמציאות. הכרעת הדין מנומקת כדבעי ומבוססת היטב.

לגבי העונש - 48 חודשי מאסר - טען ב"כ המערער על כך שבתוך המיתחם נמצא העונש במקום מתאים, קצת למעלה מאמצעו, אך הרף התחתון - גבוה. עוד טען ב"כ המערער על הנסיבות האישיות של המערער, בכללן מצבו הרפואי. מנגד הציגה ב"כ המשיבה פסיקה לגבי ענישה בכגון דא, ולמדנו שהעונש שהושת על המערער כלל וכלל אינו חמור. ב"כ המשיבה עמדה על חומרת מעשיו של המערער, על תוצאתם הקשה, ועל עברו הפלילי המכביד. גם בעניין העונש אמרנו את אשר אמרנו לפרוטוקול. מי שבעברו 8 הרשעות קודמות בעבירות סמים, אלימות ורכוש (כולל שוד), בגין ריצה מאסרים ממושכים, ראוי לעונש שהוטל עליו. מעשיו של המערער לא היו ספונטאניים. לא היתה זו חטיפת תיק אקראית. המערער עקב אחרי המתלוננת, אשר מבוגרת בת 67, המתין לשעת כושר, הפיל אותה, הלם בפניה, בלי רחמים. המעשה הותיר את רישומו הקשה בפניה. הפגיעה הפיזית קשה; הפגיעה הנפשית קשה עוד יותר. את הפיצויים

שנפסקו לטובת המתלוננת לא שילם המערער עד כה. ודוק: היתה זו הפעם השלישית שהמערער נתפס במעשי שוד של נשים מבוגרות. בעבר שדד אשה בת 74, פעם שניה שדד אשה בת 75, ובשלישית - שדד את המתלוננת דן.

נתנו דעתנו כאמור גם על השיקולים לקולא, בכללם מצבו הרפואי של המערער, אך לא מצאנו באלה הצדקה להקל בעונשו. הטיפול הרפואי הנחוץ ניתן לו בין כתלי הכלא. אנו מקוים שאת תקופת המאסר שעוד נותרה למערער לרצות, כ-8 חודשים, ינצל לשיקום, וישתלב בתכנית טיפולית.

החלטנו אפוא לדחות את הערעור על הכרעת הדין וגזר הדין.

ניתן היום, ח' באייר התשע"ח (23.4.2018), במעמד המערער, בא-כוחו ובאת-כוח המשיבה.

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
